

Játéktér

*A múltidő kettéhasad,
hajó mögött, mint
a farvíz; ellenáll
a jövő, mégis szét-
fröccsen elöl, és
bátul újra összeforr.
A tömör semmi úsztat.
Föl-földobja magát
egy nyak koszorúzva,
izzadt ölelés, ének,
a dobverők épp
hangokat cserélnek,
vonulnak keki hátak
fegyveresen, csápol a
hiábavalóság ezeregy
karja: Nézzétek, micsoda!
...Zárt szájjal tűnik el.
Nyár van. Persze a Nap
felbőszakadása. Kívül-
belül oltjuk a lobogást;
vízzel vizen, forróval
a tűzön. Parton a meder-
őr szép angyal, szigorú.
Mindüinket sorba terel.
Vissza nem küld senkit
a vízre, de igazgat;
félreállítja az elsőket,*

*előre szólít vakot,
gyámolítatlant, egyet,
még egyet, ötöt, tizet is
s a Hegyre mutat: Hív a
Rejtett Figyelem s átfon.
Indulhatsz hegymenetnek
álcázott kálváriadon.
Emitt kapaszkodik
ama bírbedt tékozló.
Ott a tarka hegedűs.
Az a fölényes rinocérosz,
körszakállal. Szép testét
villogtatja a vidám lány.
Kétes buzgalmából les ki
a pap: most csakugyan?
S az élelmes dinnyeárus
megáll, libeg, nem gurigál.
Egymást fogják ünnepelni
a csúcson.
Azután feszítik föl.*

*

*Áldó lomblengés.
Megélek szerelemből.*

Szeles vidék

*Követsz, követlek, mint az árnyék.
Sivatagban is rádtalálnék.*

*Csak hallgatózom (mást nem is tudok),
bokád körül zizeg-e a homok.*

*Nem kérdez a csönded; megfog, beleránt.
Én meg süppedek el, fehér elefánt.*